

Fortsættelse til påskens huspostil

1. søndag efter påske den 19. april 2020

186: Ingen højhed, ingen ære.

Ud over Vorherre var der to centrale personer ved den sidste nadver. Den ene var Judas Iskariot, der forrådte Jesus og den anden Simon Peter, der fornægtede ham. Men ingen af de tilstedeværende ved måltidet – ud over Vorherre selv, naturligvis - var i det hele taget Guds bedste børn.

Det var jo ikke et religiøs show for galleriet, da Jesus forkyndte sin kommende død og opstandelse til syndernes forladelse ved at sætte sig i offerlammets sted og gøre brødet og vinen til tegn på hans legeme og blod. Det var ikke popmusik, kulørte lamper, scenelys og en selvscenesættende person, der ville bade sig i glans og glimmer, succes og popularitet, sådan som man i påsken igennem medierne fik indtryk af, at en del præster gjorde ved deres såkaldte drive-in-gudstjenester. Det var ikke en begivenhed, der blev streamet ud i æteren med en stor fare for, at fokus lægges på præsten, der på den måde – sikkert ubevidst - vil danne menighed omkring sin egen person. Og dermed står i stor fare for ikke at få ordentligt forkyndt, at menigheden er dannet i tro på den opstandne Herre og frelser.

Det står meget centralt ved den sidste nadver, at Jesus på én og samme tid er sand Gud og sandt menneske. ”Nøgen kom jeg ud af moders liv, nøgen vender jeg tilbage. (Job 1,21)” Det er Gud, der har afgivet sin magt for at blive menneske, så han fødes som os igennem moders liv og dør en død som vores. Det gør han, fordi han som Gud dermed er med os i vores død, sådan som vi er med ham i hans opstandelse. Ved at være en del af Kristi opstandelse fra de døde sættes vi fri af døden. Vi sættes fri af synden. Vi gøres fri af alle menneskeskabte religiøse forestillinger og politiske drømme om det perfekte samfund. Vi gøres fri af alt det og alle dem, der vil binde os til et bestemt liv. Dermed er vi frigjort fra al den skam og al den

skyld, der er forbundet med andres moralisme og løftede pegefingre. Vi er i vores samvittighed frie fra at skulle følge dem, der iscenesætter sig selv som politiske eller åndelige ledere. Til gengæld er vi i vores kristentro henvist på vores næste. Vi er henvist på et personligt ansvar. Der er nemlig ikke andre, der ”skal binde vores klæder op om os”. Det må vi selv gøre, og så ellers gå fremad ud af livets landevej med tapperhed og mod.

Det er nadveren et tegn på. Nadveren er dermed et tegn på, at menigheden er fællesskabet mellem alle dem, der i deres kristentro tager deres ansvar på sig og viser en oprigtig broderkærlighed af et inderligt og rent hjerte. Her er vi alle, som de syndere vi er, legemsdele på den samme krop. Hver med vores funktion. Hvem, der egentlig gør hvad, er skjult for vores øjne. Vi kan derfor aldrig rose nogen for deres tro, ligeså lidt som vi kan fordømme nogen for at være vantro. Den kristne menighed er skjult for vores øjne. Men vi får ved dåben og nadveren forkyndt, at vi *er* ét legeme bundet sammen af vores tro på den opstandne Herre. I troen ved vi, at Kristus er hovedet på den krop, som vi er en lillebitte legemsdel på.

Menigheden er altså dannet i tro på Vorherre. Og i den tro er vi frigjort fra at tilhøre alle andre af denne verdens menigheder, fællesskaber, foreninger og forsamlinger, som politiske ledere, karismatiske personer, præster, imamer, guruer, rabbinere eller alverdens andre selvbestaltede åndelige vejledere vil skabe omkring deres person. Men menigheden er derfor ikke sværmerisk. Kirken er dermed ikke en eksalteret kult. For Gud gør den skjulte menighed synlig for os, så vi ikke skal ende i sværmeriet. Gud har netop blandt andet i nadveren givet os et tegn på, at den skjulte kirke er virkelighed. Det har Gud også gjort i sit Ord, i dåben, i skriftemålet, i bønner og i korset. Vi kender også det skjulte kristne fællesskab på den anden stentavle i moseloven med 4. til 10. bud. Det er nemlig de 7 bud, der på hver deres måde forpligter os på at vise kærlighed til næsten. For troen på Kristi opstandelse peger nemlig ikke ind i sekterisk kirkelighed, men det peger ud i hverdagslivet, hvor vi ”skal binde op om os selv” og gå ud ad livets landevej med tapperhed og mod. Her møder livet os i det enkelte øjeblik, hvor vi er forpligtet på det menneske, vi lige her og nu konfronteres med. Ja, hvad

enten vi syntes, at vedkommende er ligegyldig, er en stor idiot eller det er en person, det kan betale sig at hjælpe.

Der er én ting mere, der gør den skjulte kirke synlig. Og det er kaldelsen af præster. ”Følg mig!”, siger den opstandne Jesus til Simon Peter og kalder ham til at være hyrde for sine får, altså præst for sin menighed. Jesus kalder ham ikke, fordi han er et særligt lovlydigt og retfærdigt menneske. Tværtimod kender vi jo Simon Peter som den lidt klodsede og enfoldige, der hele tiden tvivler i sin tro, som da han prøver at gå på vandet, men dumper i, da han mister troen. Her griber Jesus hans hånd, da han er ved at drukne og trækker ham op igen. Og sådan bliver den hændelse et billede på dåben, hvor Kristus har kaldet os ved navn og trukket os op af dåbsvandet. Sådan er vi alle krøbet ud af vores dåb som præster for Vorherre. Der skal ikke længere være mellemænd, der skal formidle Guds kærlighed. Vi har alle i nåde modtaget vores synders forladelse, så vi hver især skal gå ud i livet og vise næsten kærlighed.

Simon Peter var jo den første discipel Jesus kaldte til sig ved Geneserat Sø. Nu kaldes han af den opstandne Kristus til det særlige at være den første blandt ligemænd. Simon Peter kaldes til det i tro. Han kaldes til det i Kristi tro på, at Simon Peter i ansvar og tro vil prædike om søndagen, i det hele taget forkynde evangeliet i samtaler med folk, at han vil stå for at døbe børn og voksne og uddele brødet og vinen til ihukommelse af den opstandne Kristus. Det er troens gensidige kærlighed, som vi her hører om, da Simon Peter kaldes til at være tjener for menigheden. Simon Peter forpligtes på at vise menigheden samme kærlighed, som Maria gjorde, da hun vaskede Jesu fødder i sine tårer og tørrede dem med sit hår og som da Jesus vaskede sine disciples fødder under den sidste nadver. Som den tvivlende synder, han er, kan han ikke andet end at tage det embede på sig på sine synders forladelse.

Det kan selvfølgelig let gå hen og blive lidt af en kirkelig floskel, når det i kirken igen og igen siges, at Jesus gik blandt toldere og syndere. Floskel kommer af det latinske ord for ”lille blomst”. Og det er den velmente smalltalks buket af små blomster, som vi egentlig ikke

tillægger den store dybde. Det er jo så også så selvfølgelig for et menneske opvokset i en kristen kultur, at Jesus ikke var klædt i silke og fint tøj og lå til bords med statsoverhoveder, adel og rige købmænd. Vi ved jo alle, at han ikke var en krigsmand, der gjorde sig fortjent til samfundets hæder og ære. Det er så selvfølgelig for os, at han ikke var en del af præsteskrabet ved templet i Jerusalem eller var som nutidens paver, biskoper og provster, der sidder velbjergede i deres store boliger og ofte spiller et til tider ganske usmageligt politisk spil for at give deres kirke magt, politisk indflydelse, popularitet eller som bare forsøger at bevare deres egen position. Det ligger i vores folkelige samhørighedskraft, at Jesus ikke var en intellektuel kulturpersonlighed, der med lidt politisk korrekthed og humanistisk selvforståelse kunne levere eksistentiel kryptisk poesi om ”carpe diem”, at livet løber i forvejen eller om den menneskelige kærligheds kraft. Eller det er for det jordbundne, selvkritiske og ydmyge menneske så åbenlyst klart, at Jesus ikke var sådan en slags revyskuespiller eller standupkomiker, der gjorde folk glade, dansende, leende og legene og lidt pjattende kunne sige, at påske betyder, at døden er en dødssejler. For inderst inde ved de fleste, at Jesus ikke kom for at frelse retfærdige, men syndere – og at han ikke var en leder, fører eller forfører, men en tjener.

Vorherre var en tjener. Og i fodtvætningen af disciplene viste han os et forbillede som den, der i tro på Gud skal være tjener for sin næste, for sin kæreste, ægtefælle, forældre, børn, familie, venner, fædreland. Og det er på denne kærlighed, at vores kirke er bygget. Det er på den kærlighed, som vi ser imellem Simon Peter og Jesus, at vores kirke er bygget. Den er bygget på vores tvivl og frygt, og på Guds ord, der fortæller os, at Gud elsker os personligt.

*Peder! er du da den klippe,
som Guds kirke bygges på?
Hvor kan du da sådan glippe
og i storm ej bedre stå?
Nej, vor Jesus klippen er,
og hans ord, som alting bær',*

*det står fast og aldrig rykkes,
på hans ord Guds kirke bygges.*

AMEN!